

LVIII.

Meddelelse

fra

Udvalget angaaende Forslag til Lov om Forandring i Strafansvaret efter
Frdng. 5te Septbr. 1794 § 5 og Lov af 3die Marts 1854.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 31te Marts 1890.)

Lige siden vor frie Forfatnings Tilblivelse har den Sag, der omhandles i det foreliggende Forslag, været Gjenstand for de lovgivende Myndigheders Behandling, uden at noget nærværdigt Udslag er naaet, naar man da ikke regner Loven af 3die Marts 1854 for Andet eller Mere, end den er: en foreløbig Indskrænkning i de barbariske Straffe, som bestemmes i § 5 af Lov af 5te September 1794.

Det har gennem den lange Tid, over en Menneftaalder, da denne Sag har staaet paa Dagsordenen, Gang efter Gang fra alle Sider tonet gennem de mange og ofte ret lange Forhandlinger, at man ansaa den bestaaende Lovgivning for i høieste Grad forældet og lidet tidsvarende, samt at den er i Strid med den almindelige Lovgivnings Hævdelse af den personlige Frihed. Vi skulle i saa Henseende kun fremhæve en enkelt, ret betegnende Udtalelse, der kan staa som Udtryk for mange. I Samlingen 1867—68 udtalte Behmann: „Naar jeg derfor stemmer for denne Lov, er det ingenlunde af Respekt for Kvaftalverne, men fordi jeg betragter den som en naturlig og til en vis Grad mundgaaelig Konsekvens af den personlige Frihed Det kan dog umuligt gaa an ved Lov at forbyde en Mand at føre et saadant Levned, at han nedbryder sit Helbred, og ligesaa lidt kan den, der lider af en Sygdom, tvinges til at søge nogensomhelst Lægehjælp; men saa maa det vel og være Enhver forbeholdt at søge Lægehjælp, hvor den er at finde, og selv der, hvor den ikke er at finde, og saa selv tage Skade for Hjæmngjæld“.

Jøvis hertil, at der fra selve Ministerbordet gjentagne Gange er udtalt, at Sagen ikke skulde tabes af Synne, og at den ventelig snart vilde løses tilfredsstillende i liberal Retning, turde det vel nu snart være en almindelig Anerkjendelse fra alle Sider, at der trænges til nye og mere tidsvarende Lovbestemmelser paa dette Omraade.

I Udvalget har derom ogsaa, naar undtages et enkelt Medlem, Rosen, kun hersket een Mening, og man har derfor ogsaa ønsket at fremme Lovforslaget. Da imidlertid, forudsat at Regjeringen følger den i de senere Aar brugte Fremgangsmaade at slutte Samlingen den 1ste April, den knappe Tid og Behandlingen af de mange forelagte Lovforslag, der i meget udstrakt Grad have optaget Medlemmernes Kræfter, har hindret Udvalget i at naae til at kunne afgive en Betænkning og Indstilling til Thinget, har dettes Flertal besluttet sig til at afgive følgende Erklæring: